

*Göz olup güllerimi
soldurmadan gel...*

SEVDALAR SÖZDE KALDI

ROMAN

AHMED
GÜN BAY
YILDIZ

SEVDALAR SÖZDE KALDI

Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 595

Edebiyat Kitaplığı-Roman Dizisi | 29

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

KAPAK FOTOĞRAFI

Lyn Randle / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Kasım 1999, İstanbul

25. BASKI

Mart 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-510-4

9 789753 625104

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1. Bölüm

Pembe İklimler

*İnsan, duygularında her zirveyi yaşar.
Çünkü onlar sınırsız bir hürriyeti haizdirler.*

Bu gece ay, makyajını yenilemiş taze bir gelin gibi parlak ve göz alıcı. Yıldızlar bu gece salkımsaçak gökyüzünde. Ören Caddesi'nin sokak lambaları loş bir ışık sağanağı hâlinde gamlı edalarla yayılıyor gecenin sessizliğine.

Mevsim sonbahar... Başkent artık son günlerini yaşamakta mevsimin. Saat yirmi iki kırk beşti şu anda. Ortalıkta koyu bir sessizliğin getirdiği hüznün hâkim.

Burası Ören Caddesi. Evet, cadde deyince, öncelikle kalıplaşmış görüntülerin manzaraları gelir aklımıza. Kenarlarında ihtişamlı binaların bulunduğu, hünerli ellerin zevkle donattığı, göz kamaştıran vitrinlerin boylu boyunca uzandığı, kaldırımlarından gürültülü insan sellerinin aktığı caddenin asfaltında ezici bir trafiğin izdiham uyandırdığı, zevkle bıkkınlığın iç içe yaşandığı görüntüler düşer gözlerimizin önüne. Ancak, Ören Caddesi öylesi değil. Sessiz ve romantik...

Mebusevleri semtini enine, güneybatısından kuzeydoğu istikametine doğru ahenkli bir şerit hâlinde, sokaklarıyla birlikte keserek Degol Caddesi'nden başlayıp Anıtkabir sınırına kadar uzanıp giden ahenkli bir çizgi gibidir bu cadde.

Kıyılarında akasya ağaçlarının, dişbudakların ve at kestanelerinin her iki yanını da sıra sıra gölgelendirdiği, diplerinde ahşap kanepelerin meçhul ziyaretçilerine ev sahipliği yapabilmesi için beklediği, zemini kiremit renkli kare taşlarla döşeli müstesna güzellikte bir Gezi Yolu'dur bu cadde. Vasıtalar için geçiş yasağı konduğu sokak başlarında zemine gömülü engel taşlarıyla tutulmuş.

Misafirlerini keyifle ağırlayan bu müstesna mevkide, bazen sigaraların dumanları bulut bulut ağar göklere. Bira şişeleri veya meşrubat kutuları tıpkı göstermelik bir eşya gibi durur taşların üzerinde. Caddenin kıyılarındaki bahçeli evlerin caddeye düşen pencereleri panjurlarını çekmiş uykulu gözler gibidir.

Daha çok gençlerin, uzaktan yakından arkadaşlarıyla yol uğrattığı, romantik dakikaların, saatlerin farkına varılmadan eritildiği bir buluşma yeridir bu cadde.

Günün her vaktinde, gecenin ilerlemiş saatlerinde bile konuklarını ağırlar kanepeler.

Kafada kavak yellerinin estiği; delikanlılık, genç kızlık çağlarının hayallerini geliştirdiği, duygularını derinleştirdiği, ihtiyar delikanlıların bile efkâr dağıttığı, yorgunluklarını atmak için uğradıkları bir adres gibidir Gezi Yolu.

Ortalıkta içli bir sessizlik hâkimdi. Gecenin misafirlerine yakın kanepelerin üzerleri boştu. Beş kız, beş erkek arkadaştan oluşan bu grubun başka arkadaşlıklardan çok daha ince bir farklılık sergileyen yanları vardı. Duygusalılık, nihayetsiz vaatler, can-canan oluşun derinlikleri vardı

bakışlarda. Hatta konuşurlarken seçilen sözcüklerde bile değişik, hoş bir seda...

Karşılıklı dört kanepeye oturmuşlardı. Herkesin yakınlık duyduğu, ondan daha öte anlamlar taşıyan beraberliklerin çiftleri yanyana oturmuşlardı.

Duyarlı bakışların sık sık tekrarlandığı, konuşmacının sürpriz buluşları ve onun belgeleşmesi için açıklamasını yaptığı maddeler, gecenin sessizliğine tıpkı bir bomba gibi düşüyordu.

Duygulara, beraberliklere, aşklara bir şartlanma getiriyor bu maddeler ve herkes şaşkınlık içinde dinliyor sözcüyü. Hatta farkında olmadan ürpertili anlar yaşıyor bazıları ve tavrını etrafındakilere sezdirmemek için çabalıyor. Bazıları, daha yeni yeni, arkadaşlıkların riskler taşıdığını, bu duyguların hayat yoluna açılan nihayetsiz mesafelerini görüymüş gibi arada irkiliyordu.

Şaka geliyordu kimilerine. Hayat, günü bitirmek, duyguları yara almaktan kurtarmak; sorumsuz, mesuliyetlerden uzak, zevklerin şuarsuz kahkahalarına karışıp sürecekti.

Evet, hayat onlar için ciddiye alınmayan bir ütopyadan ibaretti hâlâ.

Sözcü, bir lider edası içinde konuşuyor, maddeleri peş peşe sıralıyordu.

İçlerinden bir tanesi âdeta gruba yabancı bir manzara gibiydi. Haluk, garip bir tablo kadar duyarsız ve ruhsuzdu bu gece. Dursun bön, içli ve fark edilir biçimde dalgındı. Gözleri baktığı ama görmediği bir noktayı seçmiş, âdeta o noktayı bir mevzi gibi dövüyordu.

Yasemin, sık sık hayrete dönüşen bakışlarını bekletiyor üzerinde ve hemen ardından arkadaşını dinliyor görünümü

kazanmak için çırpınıyordu. Uyarıcı bir gıcıklıkla öksürüyor bazen, elini tutuyor, eliyle sıkıca dürtüyor bu katı dalgınlığı üzerinden atması için, fakat ne yapsa başaramıyor, tekrar dinliyor, gözükmek için konuşmacıya dönüyor, bazen kaçmak bakışların sahiplerine buruk bir tebessüm göndermeyi de ihmal etmiyordu.

Haluk, uzun zamandır üzerinde yorumlar yaptığı, sır perdesini aralayamadığı hadisenin, belki de en hassas noktasına takmıştı çengelini. Annesinin kendisine, babası hakkında söylediği sözlerden yola çıkmıştı yine. Ve sır dağarcığı dediği günlükten kesitler, keskin şualar hâlinde sarmıştı beyin damarlarını.

Üzerini hep örtmek istediği bir sır vardı annesinin. Babasının, o eline geçirdiği ve en kıymetli hazinesi gibi üzerine titrediği günlük notları, annesinin verdiği cevaplarla, bariz bir şekilde çelişkiye düşmekteydi.

Yılların tecrübeli bir avukatıydı annesi. Bu çelişkiler? Evet, tenakuzlar düşüncelerini kudurtmuş; baygın, duyarsız, ruhsuz bir heykel hâline getirmişti oturduğu kanepenin üzerinde onu.

Bakıyordu ama görmüyordu. Konuşuluyordu fakat duymuyordu şu an. Sesler bir uğultu, bir sinek vızıltısı kadar anlamsızdı kulaklarında. Annesi, sürekli kocasından ayrılışın faturasını onun sorumsuz davranışlarına çıkartmaktaydı.

“Sürekli içerdi. Kumar alışkanlığı vardı. Hatta başka kadınlarla olan ilişkisi, artık onur kırıcı boyutlara ulaşmıştı evliliğimiz.”

Oysa Haluk’un annesinden habersizce ele geçirdiği günlük, annesinin anlattıklarının tam zıddına, inanılmaz mecralara çekiyordu hadiseyi. Daha birkaç gün öncesi kütüphanenin gizli bir bölümünde ele geçirdiği defteri bitire-

bilmiş değildi. Kaçamak ve tedirgin, öldürücü bir merakla takılmıştı onun rüzgârına.

Aklına korkunç şeyler düşüyordu sık sık. Yoksa, annesi yasak bir aşkın kurbanı mıydı? Annesinin çelişkileri bir çıkış yolu mu oluyordu kurtuluşu için?

Kelimenin tam anlamıyla düşünce komasındaydı Haluk.

Bir söz, bomba gibi düştü ortaya. İlhan'ın son cümlesi rehabetin misafir olmaya başladığı gözleri faltaşı gibi açtı. Herkes dikkat kesildi. Hatta ürpertili bir seyirdi gözlerdeki:

“Şimdi hazırlanın bakalım. Önce erkekler kan kardeşi olacaklar, sonra da kızlar. Beş kız, beş erkek kardeşten ibaret yeminli bir grup...”

Hayrete düştü herkes. Bu kadarını kimse düşünmemişti. Yasemin, Haluk'a yeniden dokundu, sonra sağ elini usulca kaldırıp gözlerinin önünde hafif gitgellerle salladı. Görüp görmediğini kontrol ediyordu. Emel'le Yağmur farkına vardı, beklenmedik bir kahkaha yükseldi gecenin sessizliğini parçalayan.

Herkes aynı noktaya çekti gözlerini. İlhan susup buruk bir tebessümle güldü: “Biz neler konuşuyoruz, beyimiz uyuyor demek!”

Haluk uykudan uyanmış gibi sıçradı. Derin bir nefes aldı, gözlerini yumup açtı, zehir içiyormuş gibi yutkundu. Etrafını çekingen bir tavırla seyretti önce. Baş ucunda duran İlhan'a tuhaf bir gariplik içinde baktı. “Senden başlıyoruz,” “Neye?”

Bu defa herkes güldü. Bozuldu, toparlandı. İlhan “Uzat parmağını,” diye mırıldandı. “Kan kardeşi oluyoruz.”

Gayriihtiyari bir hareketle elini İlhan'ın önüne doğru uzatıp bekledi:

“Biraz canın yanacak ama kusura bakmazsın tabii.”

Jileti sol eliyle tuttu, şahadet parmağının ucuna götürüp hafifçe kesti. Yüzü kırıştı Haluk’un, artık iyice sıyrılmıştı içine düştüğü kaostan. Sonra İlhan elindeki jiletle aynı ameleyi kendisine ve diğer erkek arkadaşlarına yaptı. Parmaklarından sızan kanları sıra ile açılan yaraların üzerine bastırıp kan kardeşi oldu erkekler.

Sıra tedirgin bekleyiş içindeki kızlara gelmişti. Yeniden derin bir sessizliğe büründü gece.

Kuşlar yoktu kıyıdaki ağaçlarda. Onlar Başkent’in kirli havasına dayanamayıp göç turalı hayli zaman olmuştu. Tabii göç hazırlığı yapabilme şansını elde eden talihli göçmen kuşlar için geçerliydi bu. Bir sarı yaprak daha koptu dalından düşerken, çaplı bir velveyle bozdu sessizliği, dikkatleri üzerine çekti.

İlhan, kızların da kardeş olmalarını istedi: “Hazır mısınız?”

Onların da parmaklarının uçlarında küçük yaralar oluşturup kanatmıştı. Bu duygulu eylemin sonunda Damla küçük bir baygınlık geçirdi. Herkes yerinden fırlayıp başına üşüştü, heyecanlı bir an yaşadı grup.

Saat gecenin yirmi dördünü gonklamıştı biraz önce. Haluk’un sık sık saatine bakışı arkadaşlarının gözünden kaçmadı. Nedense belirgin bir sıkıntı içinde kıvranıyordu bu gece. Arkadaşlarına içine düştüğü ıstırapı sezdirmemek için çırpınışı bile kendisini kolayca ele vermekteydi aslında.

Enteresan bir grup oluşturmuşlardı gençler. Ülkenin üzerinde kara bulutların çöreklenip kaldığı şu günlerde, onlar çok gamsız, farklı bir dünyanın peşindelerdi. PKK’nın çoluk çocuk, kadın erkek ayırmaksızın yaptığı katliamlar,

faili meçhul cinayetler, yasa dışı örgütlerin yerden mantar biter gibi ortaya çıkışları, aydın insanların bombalarla kurşunlarla susturuluşu, mafyaların menfaat çetelerinin toplumun içinde ölüm fırtınaları gibi estiği ülkede, onlarda da duyarsızlık hâkimdi. Artık alıştı herkes, üzücü haberlere etkilenmiyorlardı bile. Çünkü toplumun verdiği bütün kayıplar, âdeta sağ kalanlar için kesilmiş birer kurbandı ve onların şimdilik dışındaydı bu acılar. Zaman zaman onların da bozulan siyasetten, temiz ellerden, temiz toplumdan söz ettikleri oluyordu elbet, fakat şu an onlar için en önemli olan, bozulmasını istemedikleri hazların pembe iklimlerinde yaşamaktı sadece.

Lise son sınıftalardı. Edebiyat 11-A şubesinde aynı sınıfta okuyorlardı. Onları yüzlerce öğrencinin arasında herkes tanımıştı. Yeminli gruptu adları. Hepsi de aynı çevrenin çocuklarıydı.

Haluk, Yasemin... İlhan, Emel... Zümrüt ve Bahri... Yağmur'la Ziya, Yasin'le Damla...

Aralarında gönül bağı vardı gençlerin. Toz pembe duygularla bol vaatler içindelerdi birbirlerine. Daha lise son sınıf öğrencisi olmalarına rağmen, hayat arkadaşlarını bile seçmişlerdi aralarından. Tıpkı, mülkiyelilerin aralarındaki manevi bağ gibi daha da farklı boyutlara taşımışlardı arkadaşlık bağlarını onlar. Şu an, kızlar da kardeş olmuşlardı kanlarını karıştırıp. Hatta sadece sözlülerinin dışında kalanlarla kız, erkek herkes kardeşti.

Sokak lambalarının fersiz ışıkları, kıyıdağ ağaçların dallarda kalan sarı yapraklarına hüznüyle çarparak yansıyor. Aydaki mahmurluk, daha da romantikleştiriyor manzarayı ve İlhan'ın sesi yeniden kuşatıyor parmaklarının acısını

duya duya birbirlerine bakışan eşleri. İçli, düşük ve anlamlı bir ses:

“Akıttığımız bu kanlar hayat serüvenimizin hatırası olsun. Duyduğumuz acılar, geleceğimizin muştularını taşıyor kulaklarımda. İşte en önemli olanı yaptık. Hayat arkadaşlarımızı seçtik, beş kız kardeşe beş kardeş damat. Kim bilir belki de aynı salonda aynı günde yaparız düğünlerimizi.”

Fısıltılar yayılıyor gecenin göklerine. İlhan elini kaldırıp fırsat vermiyor konuşmalara. “Susun, daha bitmedi. Çok önemli bir teklifim daha var. Yeminliyiz, fakat bu belgele-
necek. Aramızda sözünde durmayan, yeminine ihanet eden birisi çıkarsa ona karşı birleşecek ve mücadele edeceğiz. İhanete ve döneklige yer yok aramızda. Maddelerin alt alta sıralandığı bir belge hazırladım. Bunları çoğaltacak ve herkesin altına imza atacağı bir hâle getireceğiz:

1. Yeminli grup aralarında anlaşmışlardır. Hayat boyunca eşler ve arkadaşları birbirlerini kollayıp gözetecekler.

2. Eşler arasında huzursuzluklar belirirse giderilecek. Mağdur olanlar çıkarsa lokmalarımızı bölüşmek pahasına bile olsa sıkıntılar giderilecek.

3. Çocuklarımız bizleri amca, eşlerimizi teyze olarak tanıyacak.

4. Birinci derecede akrabalık bağıdır aramızdaki.

Bu maddelerin altına hepiniz de imza koymayı kabul ediyor musunuz?”

Cevap aynı anda hep bir ağızdan gecenin sessizliğine dehşetli bir bomba gibi düştü: “Evet!”

Vakit oldukça ilerlemişti. Haluk zor durumdaydı artık. Ceketinin kolunu geriye çekip saatine baktı. Saat sıfır on beşi gösteriyordu. Kederli ve sükût içinde bekleyişi, gözden

kaçmıyordu. O da fark etti arkadaşlarının kıpırdanışını. Bundan cesaret aldı. Kısık bir sesle mırıldandı İlhan'a:

“Geç oldu.”

Yasemin elini Haluk'un elinin üzerine bırakıp, ayıplar gibi derin bir sükûtle baktı gözlerinin içine. İçli bir nefes alıp hayretini mırıldandı:

“Böylesine anlam taşıyan bir günde?”

Dudaklarında beliren tebessümün tercümanı oldu Bahri:

“Artık delikanlılık çağlarını yaşıyoruz oğlum. En cesur kararları alışımız da bunun bir kanıtı.”

İçli bir nefes aldı. Alınan baktı Bahri'nin gözlerine:

“İyi de yaşadığımız evlerin de kendisine has bazı kuralları var tabii.”

Ziya, hançerler gibi söyledi duygularını:

“Süt çocukları gibi davranma artık. Hem annen de yatmıştır bu saatte.”

Kızardı, morali bozuldu.

“Paşa Dedem'i tanımazsın sen.”

“Bırak şu dedeni de bozma keyfimizi. Kızlardan bile 'gık' çıkmazken.”

Bozuk bir asapla baktı Bahri'ye.

“Kurallar...” dedim.

“Ne kuralıymış bu yaştan sonra?”

“Aile.”

İlhan cesaret verdi:

“Hayatını yaşamaya bak koçum. Bizler artık yasaksız, engelsiz ve kuralsız bir dünya yaşamak isterken, sen hâlâ nelerden bahsediyorsun?”

Yasemin esefle baktı gözlerine, Emel noktalandı:

“Az önce yeni, el değmemiş bir dünyanın kapılarını araladık, bozgunculuğu bırak da tadını çıkartalım.”

Zor bir kabuldü cevabı:

“İyi ya, tamam, oturalım.”

İlhan, pembe iklimlere döndü yine:

“Dedenin kuralları kadar az önce koyduğumuz kurallara da sadık kalacak mısın bari?”

Yasemin’e baktı. Elemlı bir seyir tutturdu İlhan’ın gözlerinde:

“Aldığınız bütün kararlara son nefesime kadar sahip çıkacağım için yemin edebilirim.”

Hava, mevsime göre bir bahar edasına bürünmüştü. Ay, gülen bir yüz gibi parlıyor, yıldızlarla cilveleşiyordu.

Berrak, lekesiz bir gökyüzü vardı Başkent’in üzerinde. Gecenin ilerlemiş saatlerinde etrafta onlardan başka kim-seler görünmüyordu. Grup ayrılık için hazırlandı önce. Herkes kendi kız arkadaşının yanında durup gelenek hâline getirdikleri veda için hazırlandı. Önce sağ eller kalktı havaya ve dudaklar çağın ayrılık sinyalinı fısıldaştı birlikte: “Haydi çaaav!”

Geleneklerinde herkesin, kendi kız arkadaşını götürüp bırakması vardı evlerine. Yine öyle oldu. Herkes gideceği istikamete çevirdi yolunu ve kanepeler yalnız kaldı yine. Kimi el ele tutuştu, kimi kolunu attı arkadaşının omzuna

ve gecenin sessizliğine velveleli inen ayak sesleriyle uzaklaştı herkes.

Yasemin’le Haluk el ele tutuşmuşlardı. Yasemin sitemli sözler fısıldadı yürüdükçe. “Sanki zorla evet dedin maddelere.”

Haluk şaşırıldı. “Nasıl düşünürsün bunu? Gruptaki sevgiler ölçüye vurulabilse belki de bizimki fazla gelirdi hepsinden.”

Yasemin sevindi: “Yemin ederim ki aynı düşünüyorum. Biliyor musun, sen olmasan yaşayamam ben! Hayallerim, saadetim, kederim seninle. Kaderim seninle yazılmış inan. Boş kaldıkça hep seni düşünüyorum. Geceleri uykusuzum bu yüzden. Sen damat oluyorsun koçlar gibi. Ben telli duvaklı bir gelin... Sonra çocuklarımız oluyor küçük bahçeli, şirin evimizin bahçesinde koşuşan.”

“Önce bir oğlumuz olmalı.”

Kırgın bakıyor Haluk’un gözlerine. Nazlanıyor, imalı bir ses fısıltılarını taşıyor kulaklarına: “Hayır. Önce kız... Özlem koyuyoruz adını. Çocuklarımız bile bu emsalsiz aşkın anlamını taşımalı. Saçlarını örmeliyim, kurdele takmalıyım kırmızı, eflatun, sarı. Envai çeşit toka...”

“İyi ya, öyle olsun.”

Evlerinin önüne gelmişlerdi. İçli bir nefes tazeledi ikisi birden. Hasret dolu bakışların eşliğinde yorgun kalktı eller:

“Çüüüüüs!”

Saat sıfır ikiyi gösteriyordu. Etrafı duvarlarla çevrili, sık, bahçeli, dubleks evin ışıkları hâlâ sönmemişti. Haluk, işkilli adımlarla oldukça tedirgin girdi bahçelerine.

Kapılarının önünde bekledi, anahtarını aradı cebinde, usulca çevirdi, ustalıklı açıp yavaşça araladı kapıyı ve antreye, ayaklarının ucuna bir balerin ustalığıyla basa basa gidip kapıyı yine aynı titizlikle kapadı.

Antrenin ışığı sönmüştü. Aniden ortalık aydınlandığında gözleri kamaşmıştı. Bir suçlu gibi kasıldı önce, mahcup bir suratla, hâlsiz bekledi dedesinin gözlerine bakarken. Sarsaklık yüreğindeki atışlardan bedenine doğru yayıldı. Utançlı bir eda içinde mırıldandı:

“Biraz geciktim.”

Sert, kısık bir sesi vardı yaşlı adamın:

“Biraz mı?”

Annesi takıldı gözüne, sonra anneannesi. Cesaret aldı onlardan.

“Şuracıkta, Ören Gezi Yolu’ndaydık.”

“Yaşadığımız evin kuralları var. Üstelik izin bile almadan.”

“Özür dilerim.”

Derin bir sükût hâkimdi ortalıkta. Haluk kafasını önüne eğip bozuk bir moralle ev halkının önünden bir gölge gibi savuştu. Merdivenlere gelir gelmez adımlarını biraz daha açıp üst katta bulunan odasına doğru uzaklaştı.

Manidar baktılar arkasından. Anne, babasını müteessir bakışla inceledi, sonra annesinin üzerinde bekletti gözlerini ve Haluk’un peşinden tırmandı merdivenleri.

Haluk, ayrı dünyaların adamıydı yine. Karyolasının üzerine üstüyle başıyla uzanmıştı. Sırt üstü bırakmıştı kendisini yatağın üzerine, ellerinin parmaklarını başının altında tarak-

lamış, gözlerini tavanın sabit bir noktasına dikmişti. Hâlâ arkadaşlarının konuşmaları yankılanıyordu kulaklarında:

“Yasaksız bir dünya... Sınırsız bir hürriyet, özgürce yaşamayı engellemeyen bir tarz... Prangasız, kelepçesiz, yasaksız bir dünya...”

Acı bir tebessüm belirdi dudaklarında. Biraz çocukça, biraz da komik buldu onları. Kafasında son günlerde düğümünü hiç çözemediği bir sendroma geçiş verdi düşünce. Annesinden, babasından düşündü yine. Neden? Parmaklarını çözdü altında ve sağ elini tam yatağının altına uzatacağı babasının hatıra defteri için. İşte tam o sırada...

Yattığı odanın kapısı aralandı. Dikkat kesildi, annesi vardı kapının boşluğunda. Durgun bakışlarla süzülüyor içeriye ve odanın kapısını usulca kapadı. İzdıraklı bir çehresi vardı. Yatağa doğru yaklaştı arada az bir mesafe kala durdu. İkisi de karşılıklı tecessüsün zamkılı pırıltılarını sabitleştirdi. Keskin dikkatlerin, derin bakışların cilasıyla parlıyordu bakışlar. İkisinde de duyguluydu ve buharlanmıştı gözler. Anne hassas, kısık bir sesle mırıldandı:

“Son günlerde değıştin?”

Tereddüdün gerginliği vardı çehresinde, fakat yine de beynini kemiren soruyu mırıldandı:

“Kafamda cevaplarıyla buluşmamış sorular var.”

Anne, başını hafifçe geriye çekti dikkatini toplayabilmek için gözlerini kısarak baktı Haluk’a. Yüzündeki deri inadına gergin, asabı bozuktu.

“Yine şu malum hikâye mi?”

Yatağının üzerinde bağdaş kurarak oturdu.

“Evet, anne. Yine o malum hikâye. Ne yapsam beynimi kemiren o kurdu öldüremiyorum. Sen vazgeçilmeyecek

kadar güzel bir kadınsın. Babam o. Dört-beş yaşların sikkilik hülyaları gözlerimde tablolaştıkça, babamın beni çok sevdiğine inanıyorum. Hatta seni de bir deli gibi sevdiğine... Söyle misin bana, nedir o kahredici sebep ki, babam sevdiklerini bırakıp ardına bile bakmadan, bizleri aramayı hiç düşünmeden aramızdan çekip gitsin? İşte bana bunu söylemelisin, anlıyor musun?"
